

Sygn. akt: VII U 2924/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sąd. Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2015 roku w Lublinie

sprawy J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 22 października 2013 roku znak: (...)

z dnia 19 grudnia 2013 roku znak:(...)

I. oddala odwołanie;

II. przyznaje radcy prawnemu M. G. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych, podwyższoną o należny podatek od towarów i usług.

Sygn. akt VII U 2924/13

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 22 października 2013 roku i 19 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił ubezpieczonemu J. B. prawa do emerytury, uznając, że do dnia 1 stycznia 1999 roku nie został udowodniony wymagany 25 letni okres składkowy i nieskładkowy oraz 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (akta ZUS).

Ubezpieczony odwołał się od powyższych decyzji podnosząc, że pracował w warunkach szczególnych w zakładzie Usługi (...) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego oraz w Spółdzielni (...) również na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego.

Do stażu ogólnego wnioskodawca chciał zaliczenia pracy w Spółce cywilnej (...) oraz pracy w gospodarstwie rolnym rodziców (k. 3-6).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, argumentując, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15 lat

okresów pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że nie uwzględniono do stażu ogólnego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców gdyż okres ten został uwzględniony do ustalenia uprawnień do świadczenia rolnego, natomiast okres pracy w Spółce cywilnej (...) został ostatecznie uznany drugą zaskarżoną decyzją. Organ rentowy wskazał, że do okresu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono pracy w Spółdzielni (...) w B. w okresie od dnia 5.12.1994 r. do dnia 30.04.1997r. z uwagi na rozbieżności w dokumentacji znajdującej się w aktach emerytalnych. W świadectwie pracy w warunkach szczególnych wskazano, wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego, zaś w świadectwie ogólnym wskazano, że wykonywał prace kierowcy i pracownika administracyjnego. Okresu pracy od dnia 25.06.1998r. do 31.12.1998r. w zakładzie Usługi (...) w W. nie zaliczono gdyż ze świadectwa pracy w warunkach szczególnych wynika, że wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego natomiast w ogólnym świadectwie pracy wpisano stanowisko kierowcy-konwojenta (k.8-9, k.26).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony urodził się (...) Ostatecznie, po uzupełnieniu dokumentacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że wnioskodawca na dzień 01 stycznia 1999r. ma 18 lat 6 miesięcy i 17 dni okresów składkowych i okresów nieskładkowych oraz 14 lat 4 miesiące i 8 dni okresów pracy w warunkach szczególnych (akta ZUS).

Sąd Okręgowy ustalił, iż okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od dnia 18.03.1969r do 26.08.1975r. i od 2.08.1976r. do 30.06.1977r. nie był okresem koniecznym do ustalenia prawa do renty rolniczej. Po wyłączeniu powyższego okresu wnioskodawca nadal ma prawo do renty rolniczej (pismo KRUS k.58).

Powyższe powoduje, że okres ten, nieco przekraczający 7 lat, po dodaniu okresu uznanego przez ZUS (18 lat 6 miesięcy 17dni) spełnia przesłankę 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Od dnia 5.12.1994r. do 30.04.1997r. wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni (...) w B. wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego. Spółdzielnia zajmowała się sprzedażą różnego rodzaju materiałów budowlanych. W okresie, w którym zatrudniony był wnioskodawca „spółdzielnia źle funkcjonowała nie było klientów”, „zaczęła się sypać” (zeznania świadka H. B. k.76, zeznania wnioskodawcy k.129). Razem z wnioskodawcą w Spółdzielni była zatrudniona tylko żona wnioskodawcy i prezes (niesporne).

Wnioskodawca czynności kierowcy samochodu ciężarowego wykonywał nie stale i nie w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto wykonywał czynności za i wyładunkowe.

W okresie pracy od dnia 25.06.1998r. do 31.12.1998r. w zakładzie Usługi (...) w W. wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego i konwojenta. A nadto w ramach podstawowego czasu pracy zajmował się za i wyładunkiem towaru (zeznania świadka W. P. k.113).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów. Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy, że pracując w Spółdzielni stale w pełnym wymiarze czasu pracy, jeździł samochodem ciężarowym albowiem nie potwierdza tego zaoferowany przez wnioskodawcę materiał dowodowy. Sam wnioskodawca przyznał (k.129), że jeździł 5 godzin dziennie a może więcej, zaś jego żona pracująca w Spółdzielni razem z wnioskodawcą zeznała, że oczekiwał na rozwiezenie towarów, był gotowy do pracy a także zajmował się rozładunkiem. Niezależnie od tych zeznań, doświadczenie życiowe wskazuje, że w zakładzie pracy w, którym są problemy finansowe, brak jest klientów, zatrudnionych jest trzy osoby, trudno sobie wyobrazić, iż kierowca ma towar do rozwożenia codziennie przez 8 godzin. Gdyby tak było Spółdzielnia z całą pewnością nie miałaby kłopotów finansowych. Gdyby wnioskodawca stale przez 8 godzin rozwoził towar, to jego żona nie byłaby w stanie równocześnie pełnić obowiązków księgowej i magazyniera. Nadto zeznania świadków, a także samego wnioskodawcy, są niewiarygodne gdyż w istotnych kwestiach zasadniczo się różnią. Wnioskodawca składając wyjaśnienia stwierdził, że codziennie przez 8 godzin pracował jako kierowca, natomiast składając zeznania już zeznał, że zajmowało mu to tylko 5 godzin. Wyjaśniając wskazał, że pomagał przy rozładunku, zeznając stwierdził, że załadunkiem zajmował się prezes. Żona wnioskodawcy zeznała, że wnioskodawca

zajmował się załadunkiem, oczekiwał na terenie zakładu na rozwożenie towarów oraz że był gotowy do pracy a zwolniony został gdyż nie było klientów (zeznania k.75).

Odnosząc się do zeznań świadka F. K. należy wskazać, iż nie wniosły nic do sprawy, a nadto zeznaniom tym należy odmówić wiarygodności. Świadek ten wbrew zeznaniom wnioskodawcy i jego żony zeznał, że Spółdzielnia przed 2000 rokiem funkcjonowała prężnie, zaś sam wnioskodawca zeznał, że w połowie lat 90tych (tj. w okresie zatrudnienia wnioskodawcy) zaczęła się sypać. Nadto zeznał, że dokonywał zakupów w Spółdzielni a nie wiedział kto był magazynierem, kto księgową a właśnie u tych osób dokonuje się czynności w przypadku sprzedaży towarów. Wskazał osoby, które w okresie zatrudnienia wnioskodawcy nie pracowały, albowiem zeznał, że zakupów dokonywał w biurze u p. G. a towar wydawał mu magazynie (...). Zaś z zeznań wnioskodawcy i jego żony wynika, że w czasie zatrudnienia wnioskodawcy pracowała tylko jego żona jako księgową i magazynier i prezes oraz jedna osoba w sklepie poza siedzibą Spółdzielni (zeznania świadka F. K. k.128). Niezależnie od powyższego sposób w jaki świadkowie składali zeznania, ich wahania, sprzeczności w zeznaniach, niechęć wnioskodawcy do złożenia zeznań przez osobę zatrudnioną w sklepie Spółdzielni spowodowały, że Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy i jego żony.

Odnosząc się do czynności wykonywanych w czasie zatrudnienia w zakładzie Usługi (...) w W. należy wskazać, że wnioskodawca wykonywał w tym zakładzie pracę kierowcy samochodu ciężarowego i konwojenta. A nadto w ramach podstawowego czasu pracy zajmował się za i wyładunkiem towaru, co potwierdził zatrudniający wnioskodawcę, zaś wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów przeciwnych (zeznania świadka W. P. k.113).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn. Dz.U.2009.153.1227 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2). Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1). Natomiast według § 3 za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Przedmiotowe rozporządzenie stanowi w § 2 ust. 2, że okresy pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca nie spełnia warunku do uzyskania wcześniejszej emerytury, albowiem nie posiada wymaganego 15 letniego okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Wnioskodawca nie

wykazał aby przez sporny okres stale w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze powyżej 3,5 tony. Wnioskodawca nie przedstawił dostatecznych dowodów potwierdzających kierowanie tym samochodem w czasie spornego zatrudnienia, stale w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto, co należy podkreślić wnioskodawca wykonując obowiązki kierowcy wykonywał także dodatkowe czynności przeładunkowe przewożonych towarów, co powoduje, że praca kierowcy nie była pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Podnieść należy, że Sąd orzeka na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca nie przedstawił przekonujących dowodów, które potwierdziłyby wykonywanie przez niego pracy kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze powyżej 3,5 tony przez sporny okres zatrudnienia.

Powyższe powoduje, iż nie spełnia warunku 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, zatem nie ma prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 184 ust.2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.